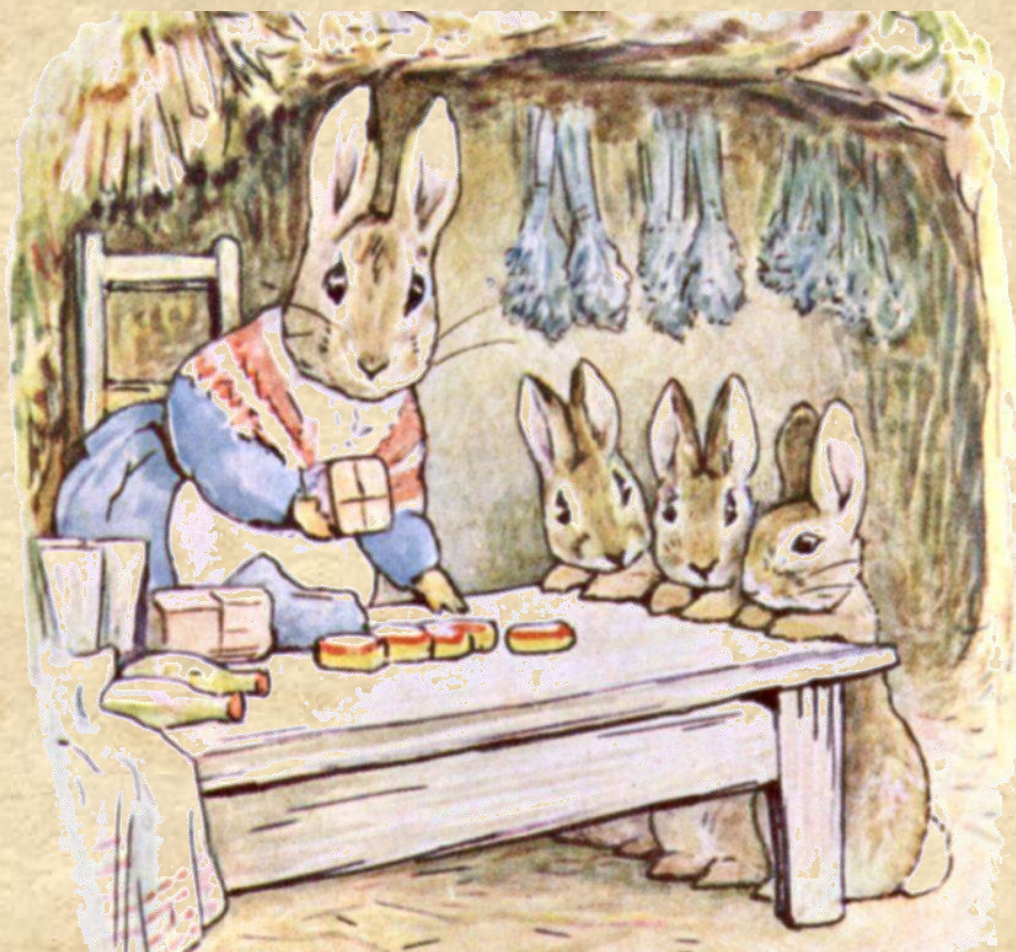

Zgodba o Zajčku Benjaminu

Nekega jutra je mali zajček sedel na robniku. Našpičil je ušesa in poslušal klip-klop, klip-klop udarce ponijevih kopit.

Voz je prihajal po cesti, vozil ga je gospod Gregorjev, poleg pa je sedela gospa Gregorjeva v svoji najlepši opravi. Komaj sta se odpeljala mimo, pa je mali zajček Benjamin smuknil na cesto in odskakljal – hop, hip, skok – da bi poklical vse svoje sorodnike iz gozda na vrt Gregorjevih.

Gozd je bil poln zajčjih brlogov in v najlepšem, najbolj prijetnem so bivali Benjaminova teta in njegovi bratranci – Flopi, Mopi, Bombažek in Peterček.

Stara gospa Zajčjeva je bila vdova; preživljala se je s pletenjem rokavic in naušnikov iz zajčje volne (nekoč sem kupila par na sejmu). Prodajala je tudi začimbe in čaj rožmarina, pa seveda še zajčji tobak (kateremu mi rečemo sivka).

Malemu Benjaminu ni bilo kaj dosti do snidenja s svojo tetko. Priskakljal je okoli smreke in kmalu bi se spotaknil ob gobček bratranca Peterčka. Peterček je tam sedel čisto sam. Izgledal je slabo in oblečen je bil v rdeč bombažni žepni robec.

“Peterček,” je rekel mali Benjamin in zašepetal, “kje pa so vsa tvoja oblačila?” Peterček je odvrnil “Strašilo na vrtu gospoda Gregorja jih ima,” in pričel opisovati, kako so ga lovili po vrtu in je v naglici izgubil svoje čevlje in plašč.

Mali Benjamin se je usedel poleg svojega bratranca in mu zagotovil, da je gospod Gregorjev odšel v mesto skupaj z gospo Gregorjevo; sigurno se cel dan ne vrmeta, ker je bila gospa oblečena v svoja najboljša oblačila.

Peterček je upal, da bo deževalo. V tistem trenutku pa se je oglasil glas stare gospe Zajčeve iz zajčjega brloga, ki je klical: “Bombažek! Bombažek! Prinesi mi več kamilice!”

Peterček je pomislil, da mu bo bolje, če gre na sprehod.

Tako sta zajca skupaj odšla s tačko v taci in se znašla na ravnem vrhu zidu ob spodnjem robu gozda. Od tam sta gledala na vrt zakoncev Gregor. Peterčkovi plašč in čevlji so bili že na daleč vidni na strašilu, pokritem s staro čepico gospoda Gregorja.

Mali Benjamin je rekel: “Če se plaziš pod vratci, si takoj uničiš oblačila; najlažje na vrt prideš, če splezaš s hruškovega drevesa.”

Peterček je padel na tla z glavo naprej; a brez hudih posledic, postelja pod njim je bila prav prijetno mehka. Padel je seveda na sveže posajene solatne sadike. Zajčka sta preko solate pustila kar nekaj prevej čudnih malih stopinj, predvsem mali Benjamin, ki je imel na zadnjih tačkah obute cokle.

Mali Benjamin je menil, da morata najprej vzeti oblačila, da bosta potem lahko uporabila žepni robček. Vzela sta jih s strašila. Ponoči je padal dež; zato se je v čevljih nabralo nekaj vode, plašč pa se je nekako skrčil.

Benjamin si je poskusil nadeti čepico, a mu je bila prevelika. Nato je predlagal, da robček napolnita z čebulo, kot majhno darilo za teto.

Peterčku se vse skupaj ni zdelo zabavno; ves čas se mu je zdelo, da sliši neke glasove. Benjamin, ravno obratno, se je počutil kot doma in si postregel s solatnim listom. Povedal je, da je včasih hodil s svoji očetom na vrt po solato za nedeljsko kosilo. (Benjaminov očka je bil namreč sam stari Zajec Benjamin.)

Solata je bila vsekakor nekaj zelo prijetnega zanje. Peterček ni pojedel ničesar; rekel je, da bi moral iti domov. In v tistem trenutku izpustil polovico nabrane čebule.

Mali Benjamin je rekel, da ni mogoče splezati nazaj na drevo s prevelikim tovorom zelenjave. Zato ju je pogumno vodil vse druge strani vrta. Hodila sta preko poti po prečkah, pod svetlim, rdečim opečnatim zidom.

Miši sta sedeli na pragu svojih vhodnih vrat in razbijali češnjeve koščice; pomignili sta Peterčku Zajcu in malemu Benjaminu Zajcu.

Takrat je Peterček zopet spustil žepni robec.

Potovala sta preko cvetličnih loncev in okvirov ter cevi. Peterček je zaslišal najhujše glasove v svojem življenju; njegove oči so postale velike kakor lizike! Bil je korak ali dva pred svojim bratrancem, ko se je iznenada ustavil.

Kaj sta zagledala mala zajčka okoli ovinka? Mali Benjamin je na hitro pokukal in se v manj kot pol minutke skrilo skupaj z Peterčkom in čebulo pod veliko košaro ...

Mačka je vstala, se pretegnila, stopila do košare in jo povohala. Mogoče ji je všeč vonj čebule! Kakorkoli, usedla se ne na vrh košare. Tam je presedela debelih PET UR!

Če bi lahko, bi vam narisal sliko Peterčka in Benjaminina pod tisto košaro, a bilo je pretemno in zaradi vonja čebule je šlo tako Peterčku Zajcu kot malemu Benjaminu na jok.

Sonce okroglo se je skrilo za gozdom, bilo je že pozno popoldne; a mačka je še vedno vztrajala na košari. Nekaj trenutkov kasneje pa je bilo slišati nekaj stopinj in koščkov ometa, ki so padli z zidu nad njimi. Mačka se je ozrla navzgor in zagledala starega gospoda Benjaminina Zajca ko se sprehaja po zidu zgornje terase.

Kadil je pipo z zajčjim tobakom in v rokah držal svojo pohodno palico. Iskal je svojega sina. Stari gospod Zajec ni imel nobenega mnenja o mačkah. Na veliko je skočil z vrha zidu naravnost na mačji hrbet in jo pregnal s košare, spravil jo je v toplo gredo in ji medtem spulil za celo taco dlake.

Mačka se je tako prestrašila, da niti pomislila ni, da bi uporabila svoje kremplje. Ko je stari Zajec mačko spravil v toplo gredo, je vrata za seboj zaklenil. Nato se je vrnil do košare in za ušesa iz nje potegnil svojega sina Benjamina in ga ošvrknil s palico.

Nato je iz košare vzel še nečaka Peterčka. Iz košare je vzel še robček z čebulo in odkorakal z vrta.

Ko se je dobre pol ure kasneje gospod Gregor vrnil, je opazoval vse reči v svojem vrtu in bil povsem zmeden. Videti je bilo, kot bi nek človek hodil preko celega vrta s cokli na nogah — s to izjemo, da so bile stopinje prav smešno majhne!

Prav tako mu nikakor ni bilo jasno, kako bi se lahko mačka spravila v toplo gredo in zaklenila vratca od zunaj.

Ko se je Peterček vrnil domov, mu je mama odpustila, ker je bila presrečna, da je našel svoje čevlje in plašč. Bombažek in Peterček sta zložila žepni robec in stari gospod Zajec je vzel čebulo ter jo obesil pod strop, poleg drugih vejic zelišč in zajčjega tobaka.

Beatrix Potter